

CIVTADANIA

SETMANARI D'ESQUERRES

ANY I

La Bisbal 2 de Febrer de 1933

NUM. 42

EDITORIAL

PRESSUPOSTOS

És indubtable que la pedra fonamental de la gestió de qualsevulla entitat o corporació són els pressupostos. Mantes vegades, malgrat no trobar-nos íntegrament identificats en l'obra d'un govern o corporació municipal en el seu aspecte polític i ideològic, hem acceptat la seva gestió per haver portat a cap una administració encertada, i per damunt de tot, honrada.

Del nostre Ajuntament actual, sinó tingués cap més aspecte lloable en lo que porta d'actuació, i cal reconèixer que en té, hauríem d'admetre la seva obra com a bona, pel sol fet d'haver obtingut una administració immillorable, i que figurarà en un lloc d'honor, dintre les actuacions administratives dels Ajuntaments bisbalencs. Nosaltres, no podem menys que fer constar la felicitació més ample i sincera per aquesta obra dels consellers bisbalencs, i no dubtem que amb nosaltres s'hi troba tot La Bisbal. Ara en que dintre poc van a renovar-se els Ajuntaments, hem d'esperar que els nous ciutadans que ocupin els escons municipals siguin uns continuadors de l'obra administrativa portada a terme pels primers consellers republicans, puix que seguint així la nostra ciutat, dintre un breu espai de temps, renovaria esplendors passats que feren de La Bisbal per dret propi la Capital indiscutible del Baix-Empordà.

En la sessió de l'última setmana fou aprovada la liquidació del Pressupost del prop-passat exercici econòmic de 1932, i avui ampliarem les dades que donarem en la ressenya d'aquesta sessió, dades que ens han sigut amablement facilitades a Computaduria:

PRESSUPOST D'INGRESSOS. S'ha recaptat en total, la xifra de 345.276'67 pessetes, a la qual deuen adjuntar-se les quantitats pendents de cobro que pugén 32.953'57 pessetes. Cal tenir en compte que s'ha obtingut una recaptació en més de lo pressupostat en els diferents Capítols de pessetes 38.093'40 augment aconseguit, principalment, en l'àrbitre sobre el peix que ha augmentat en 2.550 pessetes i el Capítol de Multes, que ha augmentat en unes 1.200 pessetes, provinent la majoria d'automòbils que atravessaren la nostra ciutat a una velocitat excessiva. En canvi, segons lo tarifat en el pressupost, s'ha obtingut una baixa de 25.720'35 pessetes, pertanyents a l'ingrés dels raïms, observant-se una baixa quelcom important en els Capítols de Carns i de Consum d'Aigua.

Resumint, el pressupost d'ingrésos ha obtingut un benefici damunt lo calculat de pessetes 12.373'05.

PRESSUPOST DE DESPESES. Aquest ha sigut de pessetes 331.082'33, en total, import en el qual hi figura una habilitació de crèdit provinent del superàvit de 1931, de ptes. 63.650 quantitat, aquesta aplicada en la seva majoria al Capítol d'Obreres Públiques, entre altres la casa del Conserge de l'Escorxador i la calefacció de l'Hospital, apart de les obres restants d'embelliment, i que és innegable que han canviat l'aspecte ben favorablement a la població. Cal tenir en compte, però, que globalment s'ha obtingut encara, una economia, deduïdes les quantitats que resten a pagar, de pessetes 29.381'02, provinents en la seva major part dels Capítols d'Obligacions Generals en el qual s'han estalviat 15.076'73 pessetes, i de Festeigs, 1.624'34 pessetes.

LIQUIDACIÓ TOTAL. Resultat líquid del pressupost.

Quantitat procedent del superàvit de 1931 que l'Ajuntament no ha habilitat en 1932.	Ptes.	14.194'34
Recaptat en més en el Pressupost d'Ingressos	"	12.373'05
Economies aconseguides en el Pressupost de Despeses	"	29.381'02
Total o SUPERAVIT OBTINGUT	Ptes.	55.948'41

Per sí soles les xifres són prou eloqüents, i encara que pot haver-hi ciutadans que davant les mateixes sentin una mena de recança a l'abonar un àrbitre municipal, i que aquest superàvit pugui semblar-los-hi una justificació al seu favor, cal que tinguin present que resten a casa nostra problemes que demanen una solució imperiosa, tals com l'Assistència social, Cultura i Urbanització, problemes que a no tardar veurem amplemment solucionats, si el nou Ajuntament segueix la trajectòria econòmica en el seu aspecte global, iniciada per aquesta Corporació.

La crisi del Govern de la Generalitat, vista des d'Aragó

La crisi del Govern de la Generalitat m'ha agafat en terres aragoneses i més concretament a la província d'Osca, lo qual m'ha fet adonar, una vegada més, de l'esperit anticatalà que nia en el pit dels homes del país de la Pilarica.

A la província d'Osca, on una munió de pobles parlen en català—un català pintoresc, originalíssim—, l'autonomia de Catalunya és vista amb mals ulls i les coses de Catalunya desperten passions i comentaris d'un pregon anticatalanisme. A simple vista pot semblar un contrassenyit que homes de parla catalana, per bé que no poblín la Catalunya estricta, alimentín una fòbia desesperada contra l'estat legal assolit dins la República. Aprofundint una mica però, hom s'adona del fonament d'aquesta passió. Es l'atràs, la manca d'educació, l'esterilitat dels cervells per a la comprensió, allò que mou i remou l'enveja en molts esperits. I la fòbia anticatalana no és res més que la resultant d'una enveja perniciosa pel progrés català, que Aragó no pot seguir per manca d'esperit de superació i per excés de somnolència i de conformisme.

Els que es diuen catòlics, en el transcurs de la crisi no s'han tret de la boca una sentència: El govern de Madrid es veurà obligat a retirar l'Autonomia catalana i posar els seus directors a la presó. I tot fregant-se les mans, no sé si de satisfacció o per allunyar el fred inhumà d'aquests dies, afegien: Jo els tallaria el coll a tots i no caldria parlar-ne més. Com a sanguinaris, els catòlics d'Osca no desdiuen gens dels de Catalunya. Àdhuc—i potser per allò de que els extrems es toquen—en aquest sentit podrien aparellar-se perfectament amb el faïsm de per ací.

Els republicans sincers d'aquestes terres, tampoc accepten de bon grat l'estat legal de Catalunya. Per ells la posició del president Macià respecte al proveïment del Govern civil de Barcelona, és absolutament separatista. De Macià se n'han dit totes les pestes i no obstant en el fons del fons de les converses irades—coses del caràcter aragonès—s'hi percibeix una certa admiració al cabdill invencible que sap arrossegat tot un poble.

“Ernest Ventós
deixa un buit que
serà molt difícil
d'omplir.”

F. MAGIA

Això no és d'estranyar. Els aragonesos dels pobles—no sé si també els de les capitals—són fàcils a l'admiració. Potser perque es veuen incapaces de res, perque no tenen personalitat pròpia, admiren fàcilment, sense acabar de confessar-ho, la personalitat dels altres. Es una manera d'ésser sensible, que fa certa pena i fa riure a la vegada. No he parlat mai amb ningú de per ací, que no hagi demanat àvidament notícies de Barcelona. Sovint la xerrameca més tronada desperta una admiració tan significativa que sols pot explicar l'endarreriment en que viuen els pobladors d'aquestes contrades.

Els comentaris rabiosos o més moderats que he sentit aquests dies contra Catalunya, no són engendrats per l'odi. No; no n'hi cerquen d'odi en els nobles aragonesos. Els seus ditirambes neixen d'un estat de rerasseguiment, de primitisme dolorós que caldria fer desaparèixer. Precisament a Aragó, hom podrà ésser tossut o endarrerit; hom podrà ésser anticatalà per manca de personalitat política. Però són nobles, són bons, els homes d'aquestes terres. Jo diria que la seva personalitat és la noblesa.

J. MOLLA ALIU

Als Srs. Consellers de la Ciutat

Hem tingut l'avinentesa de visitar les aules de les Escoles Nacionals i ens cal dir, ben sincerament, que n'hem tret una impressió de pobresa que no honora gaire a La Bisbal. Hem vist unes taules velles, —on devien seure ja els nostres besavis quan anaven a estudi—brutes, sense cap condició higiènica ni pedagògica. Hem vist les parets i portes despintades i uns paviments horribles. També ens han cridat l'atenció uns «cromos» de mal gust, que volen simbolitzar la República. Tot plegat, inacceptable. Nosaltres, ben respectuosament, ens permetem suggerir als senyors Consellers de l'Ajuntament la conveniència d'anar a l'embelliment dels locals Escoles, i com a atenció urgent—ara que la situació econòmica del nostre Municipi és pròspera—el canviar totalment aquelles taules inconfortables per altres d'alegres, clares, a semblança del tipus del Museu Pedagògic. I no s'oblidin de substituir aquelles estampes de mal gust, que hi ha en les diverses aules de les graduades, pels retrats dels honorables senyors Presidents de la República i de la Generalitat de Catalunya.

Ara, esperem poder regraciar ben aviat, d'ací estant, el bon interès que la nostra digna Corporació municipal dispensa una vegada més a les atencions culturals.

Rèplica

Fa unes setmanes, que sentint de casa estan el plany de les campanes que cridaven a la missa del gall, vaig fer espontàniament un treball sobre el ritus d'aquella hora precisa, en el qual, feia uns comentaris al dogme del naixement de l'infant Jesús.

Aquest treball ha tingut la propietat de girar en contra meu l'indignació de molts catòlics per que s'han considerat ofesos per les meves paraules. S'han equivocat, doncs jo mai he tingut l'intenció d'ofendre a ningú que veritablement senti la religió cristiana, encara que equivocadament segueixin uns ritus absurds. Combato noblement, idealment, a aquells que fan de la religió un sistema de vida i que fan tot lo contrari de lo que tindria d'ésser llur missió.

Combato l'idea, l'absurd, mai l'home en quan a home.

Que seguint aquest camí s'ofén algú? Ho lamento, però no puc fer altra cosa que seguir endavant fins que se'm demostrí a bastament que estic equivocac i en aquest cas amb la mateixa noblesa que ara lluito reconeixeré el meu error.

Sovint he sentit dir:—«Està bé que no cregui en el catolisme, però per què no deixa tranquils als que hi creuen? Tothom és lliure de pensar com bé li plagui i de creure lo que li convingui!».

Es veritat, tothom és lliure de pensar i creure segons els dictats de llur consciència. Es per aixó que nosaltres lluitem per l'alliberament de les consciències preses entre les xarxes d'una religió falsejada i enfosquidora.

El catolisme, perquè va obtenir el poderiu i l'extensió que va assolir fins al darrer segle? Per la persuasió? No; ho feu per la violència fent vessar rius de sang i aixecant arreu les fogueres a on inmolaren a aquells prou valents per donar llibertat a llur consciència.

I no solament als rebels; també feien caure tot el pes del seu poderiu ignorant i anticristià, damunt pobres malalts que tenien la desgràcia de sofrir alguna malaltia neuròtica o psíquica; i també, damunt aquells que tenien desenrotllada alguna facultat especial, com la vident donzella d'Orleans, avui dia Santa Joana d'Arc, a qui cremaren per què es va vestir d'home.

No és ridícul matar persones i després donar-se el gust de fer-les santes? Doncs aixó han fet els representants del Vicari de Crist!!

Quin respecte ha de merèixer una religió els representants de la qual cometen tota mena de vexacions

vers les persones dels pobres indígenes, i per quina causa perdé Espanya tot el vast territori Americà i darrerament les illes Filipines en les quals feren afusellar a Rizal, entre altres?

Es per aixó que jo, humil soldat ha de l'exèrcit de Veritat, (avui limitat, però en l'esdevenidor imponent legió que farà trontollar l'imperi de l'hipocresia anorreat-lo per sempre més,) amb les meves migrades forces, procuro augmentar el grau de la meva cultura, per així capacitar-me i laborar cooperant amb el meu grà de sorra a aixecar l'esplèndit edifici que en l'avenir serà aixopluc de tots els homes de bona voluntat.

El Catolicisme no té raó d'existir per que ja ha acabat la seva missió, de deixar el pas a la nova *Idealitat*.

En el temps que l'humanitat estava ensorrada en la barbàrie, que no hi havia més raó que la de la força, i que hom satisfieia llurs passions sense altra limitació que la imposada per l'espasa o el punyal; quan un home disposava al seu caprici de la vida d'altres homes, captivats en un combat o comprats a vils mercaders de carn humana... allavors tenia aquesta religió una finalitat, i per tant era necessari, però quan es va transformar i en comptes d'ésser l'alliberadora dels esclaus es convertí en el jou dels homes lliures, de llurs consciències i de llurs cors, allavors deixà d'ésser necessària i es convertí en el lastre de la civilització, desvetllant una onada de materialisme que tot ho ha ofegat, endarrerint, tal volta alguns segles, l'adveniment d'una societat més justa, de la veritable comunitat cristiana.

* * *

Les afirmacions fetes sobre l'infantament de Jesús, i els detalls donats referent als seus pares i els seus germans, m'han valgut l'ésser titllat de foll per algunes respectables senyores que tenen la dissort de combregar amb rodes de molí, i que tot i amb aixó no volen creure la possibilitat de que Jesús tingués germans, per que a l'església mai s'ha dit res referent a aquest petit detall.

Jo prego a dites senyores, amb tot el respecte, que tinguin la bondat de llegir els Evangelis: Sant Marc, capítol III versets 20-21 30-35; Sant Mateu, XII v. 46 50; Sant Joan VII v. 5; a on trobaran ben clar l'existència d'uns germans que acompanyaven a Maria.

En quant als que s'han cregut que tot lo que deixo dit referent a aquests detalls, eren fets en sentit humorístic, tinc de dir-los-hi que no he pensat mai en fer broma amb les idees de ningú i que si tracto aquest

GRAN HOTEL J. SALLERAS

Avinguda de la República, 18. — LA BISBAL

Cuina insuperable - Excel·lents habitacions - Bon gust
:: La casa dels viatjants - Especialitat en banquets ::

ART I CULTURA

LLIBRES

«Vides Heròiques»

Guanyador del premi ofert per Don Josep Irla, Comissari de la Generalitat de Catalunya a Girona, en en el concurs obert per a premiar la millor col·lecció de biografies dels homes que més se distingiren durant el passat segle per la defensa dels ideals de Llibertat i de la República, va publicar no fa gaire sota el títol que encapsala aquestes ratlles, el culte escriptor gironí En Carles Rahola, un preciós volum que honora la ja copiosa producció bibliogràfica d'aquest autor.

Comprèn deu biografies d'altres tants cabdills de les nostres Comarques durant l'època de les lluites per la Constitució, que va des de la Guerra dels Set Anys fins a la Restauració borbònica. Es un volum bellament imprès a Girona, avalorat amb els retrats de tots els homes que s'hi biografien, que dona gust de tenir a les mans. No podia escullir-se una ocasió més oportuna per a la publicació d'aquest llibre que posa de manifest a les noves generacions, que cap idea tenen de les lluites, dels sacrificis, dels he-

tema és molt seriosament, tal com és el meu caràcter.

I torno a repetir que si algú creu que estic equivocac i que ell és posseïdor de la Veritat estic a la seva disposició per a tractar el tema religiós bé per correspondència o bé per mitjà de la premsa, i si és que el meu contraopinant té els títols universitaris que a mi se m'han trobat a faltar jo em consideraré honorat de posar me a les seves ordres.

* * *

I en quant als pseudo-periodistes i llurs inductors que per a atacar a uns altres companys empren com a sistema o immiscuirse en llurs vides privades, el meu desprecí més absolut.

J. ARQUEROS i ARQUEROS.

roïmes i dels sufriments físics i morals suportats per els nostres avis en la defensa de la República i de les llibertats que avui disfrutem degut als sacrificis que per a nosaltres feren les passades generacions.

Comença el llibre amb la biografia d'en Abdón Terrades, republicà de Figueres i escriptor de mèrit. Segueix la d'en Pere Caimó, el diputat qui tant bravament defensà la nostra ciutat de l'escomesa de les forces de la Monarquia en data històrica que està present en la memòria de tots; En Joan Matas, de Figueres, qui fou Governador de Girona durant la primera República; En Josep Toribi d'Ametller, de Banyoles, el brau republicà qui morí defensant la seva vila nadiua contra els carlins; En Joan Tutau, de Figueres, el Ministre d'Hisenda de la primera República, home molt expert en dret i en ciències econòmiques; En Joan Déu, d'Olot, figura extraordinària, que com més se l'estudia més gran se veu; es per a mi en Déu un home dels de més relleu, que ha produït el nostre país en quant a caràcter i entesa moral. Segueix la biografia d'en Francesc Sunyer i Capdevila, de Roses, el savi metge i republicà enter qui ho sacrificà tot en defensa de les seves idees; En Ramón Roger, de Massanet de Cabrenys, amic íntim del general Prim i conspirador liberal qui passà gairebé tota la vida en l'exili la conspiració i la presó; En Francesc Maranges, de La Escala, el patriarca del Lliberalisme a la nostra Comarca, qui defensà heròicament la seva vila nadiua contra els carlins del Canonge Tristany, als quals amb sols els paisants de La Escala mal armats, va inflingir una derrota vergonyosa. I per fi tanca la llista dels biografats n'Enric Climent, de Castelló d'Empúries, diputat liberal, adicte al general Prim.

Resumint l'impressió que ens ha produït aquest conjunt de biografies de liberals i republicans gironins, més ben dit empordanesos, car exceptuant a en Joan Déu—tots foren nats en terra empordanesa—, podríem dir que els caràcters domi-

FLECA
RODÀ

ESMERADA ELABORACIÓ
DE TOTA CLASSE DE PA.
PA INTEGRAL

Les delicioses

Coques de greixons «RODÀ»

A 1 i a 1'50 ptes. — Mides extraordinàries per encàrrecs.

nants en tots ells son: una devoció absoluta a llurs idees, a la realització de les quals sacrificaren llurs riqueses, llur tranquil·litat i algú d'ells llur vida. Tots ells confiaren —tal vegada massa— en la força i virtut de les idees i no sospitaren les immenses dificultats que la realitat oposaria a la realització de les mateixes. En això els homes d'avui són superiors per un coneixement més aprofundit de la realitat espanyola i un sentit més exacte de les veritables necessitats d'Espanya encara que certs sectors del republicanisme hagin hereditat aquell lliberalisme romàntic—protestatari i ineficàs que malda per a imposar-se i que en bé de la República hem de desitjar vagi desapareixent de la nostra vida política.

I ara per a acabar direm que de tots ells—sense que això signifiqui preferència parcial, ni menyspreu per als altres,—la figura que més ens ha impressionat i que més caràcter té, és la d'En Joan Déu. Era aquest home un temperament tant indomable, la seva enteresa moral era tant gran, que si hagués estat posseït d'una ambició paral·lela a dites qualitats, hauria esdevingut sens cap mena de dubte un dels homes més grans del seu temps. Llàstima que hagués estat mancat d'aquesta palanca de l'acció, manca que va retenir-lo en la seva ciutat nadiua, empleant la seva activitat en empreses petites, ell que tenia condicions per a realitzar obres de les més grans.

Tant de bo la República tingués forses homes del tremp moral i de la valentia de Déu. Si fos aixís, ja podríem riure'ns de les conspiracions dels senyorets monàrquics i dels criminals atemptats contra la República que abusant de les llibertats que aquesta els concedeix, realitzen i continuaran realitzant els energúmens de l'extrema esquerra a seu dels monàrquics, a fi de desprestigiar la República i de justificar per a més tard una altra vergonyosa dictadura militar com la que en temps poc llunyans va deshonorar la nostra pàtria.

En resum, repeteixo lo dit més amunt de que no pot ésser més oportuna la publicació d'aquesta obra, que deuriem llegir els joves republicans, on trobarien útils coneixements sobre la història de les lluites polítiques en el passat segle i precioses ensenyances per a l'avenir. Rebi la nostra més sincera felicitació el seu autor Carles Rahola per aquesta nova publicació que ve a augmentar la ja llarga sèrie de ses publicacions, i rebi-la també el nostre diputat, el ciutadà Josep Irla, qui amb la seva munificència n'ha facilitat la publicació.

BONAVENTURA CASADEVALL

Carles Casademunt

Odontòleg

CONSULTA { Dillans: de 3 a 5 i mitja.
{ Divendres, de 10 a 3.

PLAÇA CONSTITUCIÓ, 7

CONCRETANT

Al llarg de la meua modesta actuació consistorial, mai hauria pensat que la tasca que realitzava, que les paraules i actituds que he adoptat al Saló de Sessions, fossin recullides i comentades de la manera de que han estat objecte. Jo que tinc per norma pronunciar-me quan és absolutament indispensable; que no m'he pas prodigat molt en l'ús de la paraula al Saló de Sessions; que els meus actes estan dirigits amb la més absoluta noblesa, i, que la meua actuació sempre ha estat presidida per la claretat, no podia esperar, francament ho dic, l'honor de que se m'ha fet objecte. Honor al cap i a la fi, car ¿podia pensar-me mai que en mi fixés l'esguard un superhome, que s'amaga la signatura no sé si per modèstia o per covardia en una taxativa declaració de «Corresponsal?» I bé, com que jo sempre actuo i dic les coses amb absoluta claretat, no puc pas diferir l'honor, encara que directament no s'hagi esmentat el meu nom, de correspondre a la finesa, a l'extremada atenció, a l'honor que m'ha fet el Sr. Corresponsal a La Bisbal del periòdic de dretes «Baix-Empordà». Els seus trets irònics contra la meua persona, d'una ironia que de tan fina que vol ésser resulta pedant i ridícula, bé mereixen aquest aclariment en vers un Sr. que ha pogut escriure certs atacs que rebaijen al que n'és autor. Que sàpiga a mi se m'ha esmentat en tres qüestions. La de les voravies, la de les façanes, i per últim, la del sosteniment dels Menjadors d'Assistència Social.

En l'afer de les voravies, hom diu l'exemple que dona a l'haver-les construït tots els veïns del carrer de l'Indústria, menys jo, i ignora, si no ho sap aquest Sr. que fa molts anys que són construïdes i que estan en perfectes condicions.

També es feu esment que tenia la façana del meu domicili en cru. Aquest atac pot molt bé dir-se que és d'una poca-solta i ignorància manifesta. En primer terme el meu domicili no està emplaçat en el radi que assenyala l'Ajuntament per a procedir a aquesta obra. Després hom haurà de comprovar si quant faci bon temps, que per mi es l'època indicada per aquesta millora realitzaré aquesta obra.

I per últim ve l'investida més pintoresca, més divertida, més innocent, malgrat les intencions de llur autor. És l'afer dels Menjadors dels Pobres. En una recent sessió taxativament ho exposava. No soc partidari de llistes perquè crec que la vertadera essència de la caritat és que deu ignorar-se qui la fa, i ademés, sempre he cregut que el manteniment dels nostres Menjadors deu ésser una cosa practicada per acció directa. I ja que som en aquest pla podria donar sobrades proves, de quina ha estat la meua aportació als Menjadors Populars.

D'aquests tres punts que he intentat glosar podrien escriure's molts articles, podrien citar-se moltes coses. Jo no soc pas qui per fer-ho.

No obstant he volgut concretar uns fets. Uns fets que el que volgués comentar-los hauria d'estar-ne completament enterat quan en parlés. Vertaderament m'és completament indiferent que se'm combatin les meves actituds, i es comentin en el sentit que es vulgui les meves intervencions, en virtut del càrrec que ostento; però el que és intolerable, és que hom vulgui calumniar-me impudicament i que manqui sapiguent-ho a la veritat. Jo no conec oficialment al Sr. Corresponsal de *Baix-Empordà*, per quan mai ha tingut la suficient valentia de fer públic el seu nom, però, pel que es diu sé que és un individu que sempre concorre a les sessions municipals i que escolta amb una gran atenció tot el que es discuteix. Si és així, ¿com s'expliquen aquestes embestides, i especialment una d'elles, quan amb tota claretat vaig exposar el meu criteri? ¿Com es qualifica aquesta actitud? Per respecte als que llegeixin aquestes ratlles prefereixo no estampar-hi el nom que es mereix. No es pensi ningú que vulgui mantenir una polèmica amb aquest Sr.: en primer terme perquè les destesto, i després per la raó de que és una absurditat donar importància a certes persones. Lamento molt haver hagut de recórrer a aquesta actitud contestant per única vegada, coses baixes de sostre, denigrants i mancades de noblesa. No obstant m'agredaria sapiguer qui és aquest Sr.; en tindria una vertadera joia. Si més no, podria conèixer a un home d'un puritanisme fins el moll dels ossos, encara que no el coneixem, un inclit representant de la premsa de la categoria de *Baix-Empordà* que fa un safareig vulgar de la seva secció, i a un èmul de Carles Soldevila, però amb pessima fortuna car Carles Soldevila, amb la seva ironia finíssima delecta a qui el llegeix, i per l'ignorant, —no ignorant, — entengui's bé corresponsal de *Baix-Empordà* fa com els clowns dolents dels circs; d'una banda fan riure llurs grolleries, i d'un altre costat fan llàstima per l'home que rera aquella cara enfarinada existeix. CONRAD SALA

Cine Mundial

Avui, dijous dia 2 de febrer

Grandios esdeveniment cinematogràfic

Bombas en Montecarlo

per Kate de Nage i Jean Murat.

RUISEÑOR

Dimenge dia 5

Cuatro en la tempestad

per Olga Tchecowa.

Amor i Champagne

per Ivan Petrovich

NOVES

Diumenge passat tingué lloc al Saló d'espectacles de l'Ateneu Pi i Margall, la Vetllada-Ball pró dramàtica, en la qual la secció dramàtica d'aquesta societat, posà en escena l'obra en 3 actes del notable empordanès J. Pous i Pagès, «Rei i Senyor».

Fou un acte animadíssim. Amb el saló, completament atapeït de públic tinguent-se d'habilitar, inclús, els passadissos, oferia un aspecte imponent.

La secció aconseguí un èxit amb el seu treball. En primer terme cal recalcar l'interpretació fidelíssima dels dos primers papers a càrrec del Sr. A. Crumols i la Srta. Dolors Martí, no desmereixent pas les altres parts, ja que fou un dels dies en que aconseguiren un conjunt més ajustat. Resumint fou una vetllada digne de l'enorme gernació que hi acudí.

La constància de la secció fa que aquesta evolucioni notablement. Felicitem ben sincerament als seus components.

El «Baix-Empordà» en la secció setmanal bisbalenca, parlava d'aquest acte que anava a realitzar l'A-

TEATRE OLYMPIA

CINEMA SONOR

Avinguda de la República

LA BISBAL

Empresa IMPORTACIONS CINEMATOGRAFQUES

DISSABTE I DIUMENGE

UN GRAN ESDEVENIMENT SONOR

Un dels èxits més positius de l'any

ESTRENA de la deliciosa i suggestiva opereta «Perámount»

UNA HORA CONTIGO

Formidable interpretació de MAURICE CHEVALIER, JENETTE MAC DONALD i LILY DAMITA.

IMPORTANTES PELICULES SONORES COMPLETARAN AQUEST EXTRAORDINARI PROGRAMA.

Papers de Fumar de tofa mena

FARARRÓ

Pi i Margall, 10

LA BISBAL

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ

La Bisbal, trimestre . . . 2'50 ptes.
Fora, trimestre . . . 3'00 »
Estranger, trimestre . . . 4'00 »

PER A ANUNCIS
DEMANI'S TARIFA

CIVITADANIA

Redacció i Administració

Avinguda de la República, 17
entressol

IMPREMTA
Carrer de Pi i Margall, núm. 20

teneu considerant-lo ridícol. El poble de La Bisbal no ho degué considerar així, puix que ja el matí del diumenge s'havien esgotat gairebé les localitats.

Del poble bisbalenc n'esperàvem la cooperació que a l'acte aportà. Sabíem molt bé l'alçada dels seus sentiments per du tar-ne, malgrat els mals averanys del corresponsal del «Baix».

Amb aquest èxit podem constatar que certs representants de premsa forana a la nostra ciutat representen no més que un sector gairebé desapercebut de l'opinió dels nostres conciutadans.

Apart de l'import ntegre de la recaptació obtinguda, s'han recaudat, les quantitats següents:

Sr. A. Pérez 25 ptes., Sr. J. Callol 10, Sr. G. Hugas 2 ptes., E. Sol 1 pt. Sr. J.S. 5 ptes. les quals passen a engroixir l'import total de 400 pessetes que la secció dramàtica lliurarà personalment al President Macià, oprofitant l'avinentsa de l'anada d'aquesta secció a Barcelona per presentar-se a actuar davant el jurat competent del concurs del teatre amateur.

Han estat presentades al Jutjat Municipal demandes de matrimoni per part del Sr. Vicents Balaguer Escortell i la senyoreta Antònia Bonaset Moner, i el Sr. Carles Coromines Macau i la senyoreta Pura Anguera Alabau.

Diumenge vinent l'Escut Emporità celebrarà el seu XXXV aniversari. Ha estat contractada l'orquestra «La Principal» d'aquesta localitat pels diferents festeigs. Així mateix tindrà lloc un àpat d'homenatge als regidors de l'entitat a l'Ajuntament actual Srs. Lloberes, Prim, Ponjoan i Tarrés, i els que ocupaven el consistori a la vinguda de la Dictadura, a l'any 1923, Srs. Bou, Fàbregas, Noguera, Plaça i Carreras.

Han començat els treballs per a la pavimentació del carrer del Diputat Caimó.

La setmana passada es pagà a Comptaduria, els socors als danificats per la darrera pedregada. Es repartiren 2.050 ptes.

Diumenge vinent la secció dramàtica de l'Ateneu Pi i Margall es traslladarà a Barcelona, per a assistir al concurs de teatre amateur. Sortiran en automnibus a les 5 del matí i seran de retorn el mateix dia a la nit.

Desitgem ben sincerament que aquesta estudiosa secció obtingui un èxit ben falaguer, al qual s'han fet mereixedors per la seva voluntat i entusiasme.

Copiem de L'AUTONOMISTA de Girona, secció de La Bisbal: «Ha estat rebuda amb jòia l'afalagadora nova del sobresseïment de la causa que es seguia al Sr. J. A. Pella i Tort, sobre operacions bursatils, la qual cosa va motivar un llarg procés que, segons els documents que hem pogut constatar, ha estat una lamentable equivocació de l'acció judicial. Amb els esmentats documents, els quals són una còpia de la peça de tot aquest procés, cal estar convençut que es tracta de malvolences d'una entitat bancària degut a una competència de caràcter econòmic, el que motivà una denúncia injustificada que, degut a les circumstàncies, el poder judicial no va poder substraure's donar-li el curs corresponent; a l'objecte d'esbrinar la criminalitat o no de l'afer. Els bisbalencs tenim una gran satisfacció d'aquest sobresseïment, puix que a totes llums s'ha proclamat la justícia a favor de la raó.

Pel que fa referència a La Bisbal, el Sr. Pella està realitzant una obra, que els bisbalencs li tenen de quedar ben reconeguts. El Sr. Josep A. Pella i Tort compleix al peu de la lletra les recomenacions del seu pare, i per aquesta raó hom posà en dubte les imputacions llençades contra ell, les obres de filantropia del qual han quedat ben reconegudes».

De Verges

La passada Festa Major es vegé molt concorreguda de jovent de tota la comarca, per a gaudir dels festeigs que celebraven les societats recreatives.

El segon dia a la nit, ens honoren amb la seva presència, uns *distingidos señoritos* de La Bisbal, que per cert donaren un espectacle que els honora molt poc.

Tothom recordarà que el dia 8 del mes passat, fou el dia que esclatà la revolta anarco-sindicalista. Doncs bé, a aquests *señoritos* la Guàrdia Civil els detingué dues o tres vegades durant el trajecte de La Bisbal a Verges (com ho feien amb tots els autos que passaven) i una volta acreditada llur personalitat, podien continuar el viatge.

A alguns d'aquests *pollos pomes* es veu que això els afectà molt, perquè arribant a la nostra vila, tingueren la necessitat de reconfortir el seu ànim, i anaren al cafè del nostre amic Grau Ribas, i demanaren un *Cocktail*, que els hi fou preparat desseguida, el qual es componia de les begudes següents: Benedictine, Conyat, Rom Bacardi, Granadina i Picon. Pel que es veu, no solament reconfortiren l'ànim, sinó que l'escalforen i tot, i vinga cantar *El Marinerito* cançó molt apropiada quan hi ha temporal.

Fins ací, no hi tenim res a dir. El que no hi ha dret, és que aquests *señoritos*, una vegada reconfortits marxessin sense pagar el «Cocktail».

El cap de «colla», era un sastre, i per més senyes, porta ulleres.

Si no paguen, la setmana que ve publicarem els noms d'aquests «señoritos», i altres cosetes relacionades amb aquest afer.

Es fan molts comentaris a l'entorn dels rumors que corren per la nostra vila, si dimiteix o no, el senyor Alcalde.

L'altre dia, dos amics parlant d'aquest afer en to satíric, un deia a l'altre:

—En Pere.) Gràcies a Déu que dimiteix, quin pes ens treiem del damunt.

—En Quimet.) Tan malament ho fa?

—En Pere.) Has de saber Quimet, que pesa 95 quilos, i això que ara és de les temporades que està més magre.

—En Quimet.) Ja en som de malagraits! Altres pobles el tinguessin un Alcalde de pes com el nostre.

Per celebrar la vinguda de l'any nou, vaig assistir, en caràcter d'espectador, a una sessió municipal. Durant la major part de la sessió, es parlà d'assumptes de poca importància, i quan ja estava convençut que havia perdut el temps, passà un fet, que creia que havent-hi República ja no era possible que passés. S'havia de delegar a un membre del consistori per anar a fer unes gestions a Girona. Els senyors regidors, tots, s'excusaren d'anar-hi, i veint això, l'Alcalde delegà el secretari perquè hi anés. Aquest amb aquell to que el feu famós en temps de la dictadura d'En Primó de Rivera, digué que ell, el dissabte, no volia pas anar-hi, perquè era Festa Major, i la volia celebrar.

Què passarà? vaig pensar. Senyors, no passà res. El consistori acordà, que hi anés quan li dongués la gana.

Qui mana a cà'n Ribot? I pensar que el senyor Victor, havia promès a les seves amistats que quan fos Alcalde la primera feina que faria, seria treure a l'actual secretari, i que per cert no li faltaren pas ocasions per a fer-ho. Però, fa tan bonic anar sovint cap a Girona amb RENAULT sense costar-ne ni cinc. Veritat, Sr. Victor?

El partit de la màxima emoció que havia de disputar-se en el nostre camp diumenge dia 8, no pogué celebrar-se per no haver-se presentat l'equip de L'Armentera.

Aquesta ja és la segona vegada que no es presenta l'esmentat equip. Voleu dir, amics vergelistes, que L'Armentera no se'n «dribla»?

EL CORRESPONSAL

AJUNTAMENT

Sessió del dia 31

No hi assisteixen els senyors Tarrés, Ponjoan i Canta. Es llegeix i s'aprova l'acta de la sessió anterior.

La Presidència dóna compte d'haver adjudicat els arbres trets de

l'Avinguda d'Agustí Font, al Sr. Domènec Simón per ptes. 65, puix que les altres ofertes rebudes eren de ptes. 42'50 i 50.

Igualment assabenta haver rebut pressupost del Sr. Palet, pels mòbles pertanyents al Saló de Comissions, de ptes. 625, acordant-se la seva adquisició.

Es llegeix un dictamen de les Comissions de Finances, en el qual es demana que s'acordi invertir 38,000 ptes. del superàvit, deixant les restants per a qualsevulla eventualitat de la forma següent: Construcció de les voreres en l'horta de l'hospital, 2,000 ptes. Construcció de cent metres de paret amb la brana corresponent, continuació de l'existent en el Passeig, ptes. 15,000—Esfalt dels carrers de Pi i Margall, Comes del Brugar, Joan Maragall i part del de Juli Garreta, ptes. 21,000—s'aprova.

El Sr. Carré demana que procurin arreglar-se tan bé com sigui possible els altres carrers contéstant-li la Presidència satisfactoriament, principalment en aquells llocs a on sigui menys probable d'esfaltar ho.

El Sr. Lloberes diu que tinguent en compte que l'Ajuntament bisbalenc és l'únic que no fa contribuir als propietaris afectats per l'esfalt i que les voreries del carrer de Joan Maragall no estan en gaire bon estat, que demanarà als propietaris corresponents que en construeixin de noves.

S'aproven comptes de particulars que ascendeixen a ptes. 3,930'22 i ptes. 231'20, aquestes últimes afectes al pressupost extraordinari.

El Sr. Carré demana si s'han venut totes les estufes de les Escoles, contestant-li el Sr. President que en resta una, la qual està a la disposició de qualsevol ciutadà, al qual li interesi adquirir-la.

El Sr. Llenas demana que s'arregli una part de l'extrem de l'Avinguda de Prat de la Riba, puix que ha quedat malmès per les darreres pluges.

La Presidència en pren nota i acte seguit s'aixecà la sessió.

Pampallugues

Tossuts

«Heraldo de Aragón», periòdic que surt a Zaragoza, quan parla—i últimament no ha deixat de fer-ho un sol dia—de l'actual Conseller de Governació de la Generalitat senyor Irla, ho fa canviant la «r» per una «s», invariablement.

El senyor «ISLA» s'ha fet popular a Aragó, i en canvi el senyor Irla resta perfectament desconegut. A veure fins quan durarà!

Jmp. J. Jovés, Pi i Margall, 20 - LA BISBAL